

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 08 korrik 2019

Nr. ref.:RK 1388/19

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI132/18

Parashtrues

Limak Kosovo International Airport SH. A. “Adem Jashari”

Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, Rev. nr. 118/2018, të 5 prillit 2018

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga Shoqëria Aksionare Limak Kosovo International Airport SH. A. “Adem Jashari” (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës), me seli në fshatin Vrellë, komuna e Lipjanit, të cilën sipas autorizimit e përfaqësojnë Fazli Gjonbalaj dhe Leonora Fejzullahu.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, Rev. nr. 118/2018, të 5 prillit 2018, të cilin parashtruesi i kërkesës e ka pranuar më 7 maj 2018.

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të kontestuar, me të cilin, sipas pretendimeve të parashtruesit të kërkesës, janë shkelur të drejtat e tij të garantuara me nenin 24 [Barazia para Ligjit], nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], nenin 32 [E Drejta për Mjete Juridike] dhe nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), si dhe me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) dhe nenin 1 të Protokollit nr. 1 të Konventës Evropiane për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (në tekstin e mëtejme: KEDNJ).

Baza juridike

4. Kërkesa bazohet në paragrafin 4, të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] dhe paragrafin 7, të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenet 22 [Procedimi i kërkesës] dhe 47 [Kërkesa individuale] të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe rregullin 32 [Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

5. Më 5 shtator 2018, parashtruesi e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata) dhe rasti është regjistruar me numër KI132/18.
6. Më 21 shtator 2018, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Radomir Laban gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Bekim Sejdiu (kryesues) Remzije Istrefi-Peci dhe Nexhmi Rexhepi, në rastin KI128/18.
7. Më 21 shtator 2018, Kryetarja e Gjykatës përmes Urdhrit i bashkoi rastet KI128/18, KI129/18, KI130/18 dhe KI132/18, me gjyqtarin raportues dhe Kolegjin shqyrtues të njëjtë si në rastin KI128/18.
8. Më 19 tetor 2018, Gjykata njoftoi parashtruesin e kërkesës dhe Gjykatën Supreme për regjistrimin dhe bashkimin e kërkesave KI129/18, KI130/18, KI132/18 me kërkesën KI128/18. Të njëjtën ditë, Gjykata dërgoi një kërkesë në Gjykatën Themelore në Prishtinë - dega në Lipjan, për të paraqitur dëshmi lidhur me datën e pranimin të Aktgjykimit Rev. nr. 118/2018, të 5 prillit 2018, i cili është kontestuar në rastin KI132-18.

9. Më 29 tetor 2018, Gjykata Themelore në Prishtinë - dega në Lipjan i dorëzoi Gjykatës fletëkthesën e cila dëshmon se parashtruesi i kërkesës Aktgjykimin Rev. nr. 118/2018, të 5 prillit 2018-e kishte pranuar më 7 maj 2018.
10. Më 5 nëntor 2018, Kryetarja e Gjykatës përmes Urdhrit i bashkoi rastet KI128/18, KI129/18, KI130/18 dhe KI132/18, me rastet KI164/18, KI165/18, KI166/18 dhe KI167/18, me gjyqtarin raportues dhe Kolegjin shqyrtues të njëjtë si në rastin KI128/18.
11. Më 8 nëntor 2018, Gjykata e njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesave KI164/18, KI165/18, KI166/18 dhe KI167/18 dhe për bashkimin me rastet KI128/18, KI129/18, KI130/18 dhe KI132/18, dhe i dërgoi kopjet e kërkesave të bashkuara Gjykatës Supreme.
12. Më 4 prill 2019, Kryetarja e Gjykatës përmes Urdhrit i ndau rastet e bashkuara KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18, KI164/18, KI165/18, KI166/18 dhe KI167/18 në raste individuale, me gjyqtarin raportues dhe Kolegjin shqyrtues të njëjtë si në rastin KI128/18.
13. Më 12 prill 2019, Gjykata e njoftoi parashtruesin dhe Gjykatën Supreme se rastet KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18, KI164/18, KI165/18, KI166/18 dhe KI167/18 janë ndarë përmes Urdhrit dhe se ato do të shqyrtohen veç e veç para Gjykatës Kushtetuese.
14. Më 12 prill 2019, parashtruesi i kërkesës dorëzoi një shkresë të titulluar "[...] lidhur me lëndët e regjistruara në Gjykatën Kushtetuese dhe në veçanti për lëndën e regjistruar me [...] numër KI132/18".
15. Më 16 maj 2019, parashtruesi i kërkesës përsëri dërgoi një shkresë të titulluar "Parashtrësë, lidhur me lëndët e regjistruara në Gjykatën Kushtetuese", në të cilën ai në thelb i përsëriti pretendimet që kishte bërë më parë.
16. Më 20 qershor 2019, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e gjyqtarit raportues dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve të rastit

17. Më 12 gusht 2010, Qeveria e Republikës së Kosovës dhe parashtruesi i kërkesës nënshkruan Marrëveshjen e Partneritetit Publiko-Privat (në tekstin e mëtejme: Marrëveshja e PPP-së). Para nënshkrimit të Marrëveshjes së PPP-së, emri i Aeroportit të Prishtinës ishte Aeroporti Ndërkombëtar i Prishtinës (në tekstin e mëtejme: ANP).
18. Në bazë të shkresave të lëndës, vërehet se e punësuar SH. D. (në tekstin e mëtejme: e punësuar) ka qenë e punësuar në ANP. E punësuar ka qenë në marrëdhënie të rregullt të punës tek parashtruesi i kërkesës fillimisht në vitin 2003 në pozitën "zyrtare ligjore", ndërsa nga viti 2005 si "sekretare e kompanisë".

19. Në bazë të Marrëveshjes së PPP-së, parashtruesi i kërkesës mori përsipër obligimin për t'i mbajtur të gjithë punëtorët në marrëdhënie të punës për 3 (tri) vjet. Rrjedhimisht, e punësuar SH. D. lidhi kontratë pune nga 1 prilli 2011 deri më 3 prill 2014 për vendin e punës si "sekretare e kompanisë".
20. Sipas shkresave të lëndës, rezultoi që më 3 tetor 2011, parashtruesi i kërkesës e njoftoi të punësuarën se po i shkëputet kontrata e punësimit sipas nenit 15 të Ligjit të punës dhe nenit 3 të kontratës së punësimit, pra po i shkëputet me përfundimin e periudhës provuese.
21. Në një datë të pacaktuar, e punësuar paraqiti kërkesëpadinë në Gjykatën Themelore në Prishtinë – dega në Lipjan (në tekstin e mëtejme: Gjykata Themelore), duke kërkuar që të anulohet Njoftimi i 3 tetorit 2011 i nxjerrë nga parashtruesi i kërkesës dhe të obligohet parashtruesi i kërkesës t'ia kompensojë dëmin material të pësuar.
22. Më 17 shtator 2015, Gjykata Themelore përmes Aktgjykimit (C. nr. 30/2015) e (i) aprovoi kërkesëpadinë e punëtorit si të bazuar; (ii) anuloi njoftimin e parashtruesit të kërkesës të 3 tetorit 2011, si të kundërligjshëm; (iii) obligoi parashtruesin e kërkesës që t'ia kompensojë të ardhurat personale që e punësuar do t'i kishte realizuar nga 3 tetori 2011 deri më 3 prill 2014, në një shumë të caktuar si dhe shumën për kamatë ligjore; si dhe (iv) obligoi parashtruesin e kërkesës që t'i mbulojë shpenzimet e procedurës kontestimore. Gjykata Themelore, arsyetoi se në rastin konkret nuk mund të aplikohet neni 3 i kontratës së punës e as neni 15 i Ligjit të Punës sepse e punësuar ka themeluar marrëdhënie pune tek parashtruesi i kërkesës që nga viti 2003.
23. Më 28 tetor 2015, parashtruesi i kërkesës parashtrroi ankesë në Gjykatën e Apelit të Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata e Apelit) kundër Aktgjykimit (C. nr. 30/2015) të Gjykatës Themelore, duke theksuar se Aktgjykimi i kontestuar është marrë në shkelje esenciale të dispozitave procedurale dhe se ekziston vërtetimi i gabuar i gjendjes faktike dhe aplikimi i gabuar i së drejtës materiale. Parashtruesi i kërkesës në ankesën e tij, në thelb, theksoi se Gjykata Themelore është dashur të respektojë kontratën e punës provuese dhe të zbatojë nenin 3 dhe nenin 15 të Ligjit të Punës.
24. Më 22 janar 2018, Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit (CA. nr. 4340/2015) refuzoi, si të pabazuar, ankesën e parashtruesit të kërkesës dhe vërtetoi Aktgjykimin (C. nr. 30/2015) e Gjykatës Themelore, duke konsideruar se Gjykata Themelore (i) nuk ka bërë shkelje thelbësore të dispozitave të Ligjit për Procedurën Kontestimore (në tekstin e mëtejme: LPK) dhe (ii) arsyetimi i aktgjykimit përmban elementet e parapara me nenin 160, paragrafi 4 dhe 5 të LPK-së).
25. Më 27 shkurt 2018, parashtruesi i kërkesës paraqiti kërkesë për revizion në Gjykatën Supreme kundër Aktgjykimit të Gjykatës Themelore dhe Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit të Kosovës, duke pretenduar se ka pasur shkelje esenciale të dispozitave procedurale dhe aplikim të gabuar të së drejtës materiale. Parashtruesi i kërkesës pretendoi se gjykatat e shkallës më të ulët nuk e kanë zbatuar në mënyrë të drejtë njoftimin për ndërprerje të punës provuese e cila

ishte e bazuar në nenin 15, paragrafët 1-3 dhe nenit 72, paragrafi 1 dhe 2 të Ligjit të Punës si dhe nenit 3 të Kontratës së Punës.

26. Më 5 prill 2018, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit Rev. nr. 118/2018 refuzoi, si të pathemeltë, revizionin e parashtruesit të kërkesës, me arsyetimin vijues: “... *Periodha provuese për një vend të punës me punëdhënësin parashihet kur marrëdhënia e punës themelohet për herë të parë, ndërsa paditësja në rastin konkret në të njëjtin vend të punës si sekretare e kompanisë kishte punuar rreth 6 vite.[...] Në këtë gjendje të çështjes, Gjykata Supreme e Kosovës vlerëson se është i pranueshëm qëndrimi juridik i gjykatave të shkallës së parë dhe të shkallës së dytë kur nga arsyet e sipërtheksuara, kanë vendosur për aprovimin e kërkesëpadisë së paditëses [...]*”.
27. Lidhur me shpërblimin e dëmit, Gjykata Supreme arsyetoi se si bazë juridike e drejtpërdrejtë në rastet e shpërblimit të dëmit të shkaktuar nga pushimi i paligjshëm i marrëdhënies së punës shërbejnë dispozitat e Ligjit për Marrëdhëniet e Detyrimeve (në tekstin e mëtejme: LMD), duke u bazuar në nenin 154.1 dhe 189.3 të LMD-së, përkatësisht dispozita këto lidhur me fitimin e humbur në rastet kur dëmi është shkaktuar pa fajin e palës [të punësuarës].

Pretendimet e parashtruesit

28. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon se “*Gjykata Supreme e Kosovës me aktgjykimin Rev. nr. 118/2018 [...] ka shkelur të drejtën e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, siç garantohet me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], për shkak të mos arsyetimit të vendimit gjyqësor, duke pohuar më tej se “si pasojë e mungesës së arsyetimit, vendimi i kontestuar e privoi parashtruesin e kërkesës nga e drejta kushtetuese për mjet efektiv juridik” dhe me këtë atij i është shkelur edhe e drejta e garantuar kushtetuese me nenin 32 dhe si pasojë e këtyre shkeljeve, parashtruesit i është cenuar edhe e drejta e pronës sipas nenit 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës. Parashtruesi pohon gjithashtu, se ka shkelje të nenit 6 [E drejta për një proces të rregullt] të KEDNJ-së”.*
29. Parashtruesi i kërkesës në thelb e arsyeton kërkesën e tij duke theksuar se gjykatat e rregullta e kishin aplikuar gabimisht të drejtën materiale, duke theksuar se vendimet e gjykatave të rregullta nuk kanë arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme lidhur me veprimin e parashtruesit që të ndërpriste me njoftim të punësuarës punën provuese sipas nenit 3 të Kontratës së Punës dhe nenit 15 të Ligjit të Punës.
30. Parashtruesi i kërkesës pretendon se “*Gjykata Kushtetuese duhet të vlerëson nëse procesi gjyqësor në tërësinë e tij ka qenë i drejtë dhe i paanshëm, ashtu sikur edhe kërkohet me nenin 31 të Kushtetutës (shih, ndër të tjera, mutatis mutandis, Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar, 16 dhjetor 1992, f. 34, seria A, nr. 247 dhe B. Vidal kundër Belgjikës, 22 prill 1992, f. 33, seria A, nr. 235).*
31. Parashtruesi i kërkesës pohon se gjykatat e rregullta kanë dëmtuar aspektin financiar të tij duke i mundësuar të punësuarës SH. D. pagesën e të ardhurave personale, dhe kështu i referohet nenit 46 të Kushtetutës.

32. Me shkresën e tij të dërguar më 12 prill 2019, parashtruesi i kërkesës i referohet në “veçanti” rastit KI132/18, dhe thekson “[...] kërkojmë nga paneli shqyrtues një analizë për rastin e evidentuar KI132/2018 si dhe të shqyrtojë nenin 9.1.9 pika “d” të Marrëveshjes së PPP nga cili nen sqarohet shumë qartë periudha provuese në bazë të kategorisë në të cilën janë klasifikuar të gjithë punëtorët [...]”.
33. Parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që të anulojë Aktgjykimin e Gjykatës Supreme dhe ta kthejë çështjen në rigjykim.

Dispozitat përkatëse ligjore

Ligji i Punës nr. 03/L-212

Neni 15 Puna provuese

1. Puna provuese përcaktohet me Kontratën e Punës.
2. Puna Provuese mund të zgjasë, më së shumti gjashtë (6) muaj në pajtim me këtë ligj, Kontratën Kolektive dhe Aktin e Brendshëm të Punëdhënësit.
3. Gjatë periudhës provuese të punës, punëdhënësi dhe të punësuarit, mund ta ndërpresin marrëdhënien e punës me njoftim paraprak prej shtatë (7) ditësh.
[...]

Neni 67 Ndërprerja e Kontratës së Punës sipas fuqisë ligjore

1. Kontrata e Punës sipas fuqisë ligjore, ndërpritet:
 - 1.1. me vdekjen e të punësuarit;
 - 1.2. me vdekjen e punëdhënësit, kur puna e kryer apo shërbimet e ofruara nga punëtori janë të natyrës personale, atëherë kur kontrata nuk mund të vazhdohet me pasardhësit e punëdhënësit;
 - 1.3. me skadimin e kohëzgjatjes së kontratës;
 - 1.4. kur i punësuarit e mbush moshën e pensionimit, prej gjashtëdhjetë e pesë (65) vjeç;
 - 1.5. në ditën e dorëzimit të aktvendimit të plotfuqishëm për vërtetimin e humbjes së aftësive për punë;
 - 1.6. nëse i punësuarit shkon në vuajtje të dënimit i cili do të zgjasë më tepër se gjashtë (6) muaj;
 - 1.7. me vendimin e gjykatës kompetente, vendim që pason ndërprerjen e marrëdhënies së punës;
 - 1.8. me falimentimin dhe likuidimin e ndërmarrjes;
 - 1.9. rastet e tjera të përcaktuar sipas ligjeve në fuqi.

Neni 70 [Ndërprerja e Kontratës së Punës nga ana e punëdhënësit]

1. Punëdhënësi mund t’ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit me një periudhë paralajmërimi, atëherë kur:

- 1.1. ndërprerja e tillë arsyetohet për arsye ekonomike, teknike ose organizative;
- 1.2. i punësuar nuk është më i aftë t'i kryejë detyrat e punës;
- 1.3. punëdhënësi mund ta ndërpresë kontratën e punës në rrethanat e përcaktuara në nënparagrafin 1.1. dhe 1.2., të këtij paragrafi nëse është e papërshtatshme për punëdhënësin që ta transferojë të punësuarin në një vend pune tjetër, ta trajtojë a ta kualifikojë atë për ta kryer punën ose ndonjë punë tjetër;
- 1.4. punëdhënësi mund t'ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit në periudhën e kërkuar të paralajmërimit të ndërprerjes në:
 - 1.4.1. rastet e rënda të sjelljes së keqe të punonjësit; dhe
 - 1.4.2. për shkak të përmbushjes së pakënaqshme të detyrave të punës;
- 1.5. punëdhënësi duhet ta njoftojë të punësuarin për largimin e tij/saj menjëherë pas rastit që shpie në largim, ose sapo punëdhënësi të jetë vënë në dijeni të atij rasti;
- 1.6. punëdhënësi mund t'ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit pa periudhën e kërkuar të paralajmërimit të ndërprerjes, atëherë kur:
 - 1.6.1. i punësuar është fajtor për përsëritjen e një keq sjelljeje më pak serioze ose të shkeljes së detyrimeve;
 - 1.6.2. performanca e të punësuarit mbetet e pakënaqshme përkundër paralajmërimit me shkrim.
2. Punëdhënësi mund ta ndërpresë kontratën e punës në bazë të nënparagrafit 1.6. të paragrafit 1. të këtij neni vetëm atëherë kur i punësuar ka marrë përshkrimin në formë të shkruar të performancës së pakënaqshme, një afat të përcaktuar kohor brenda të cilit i punësuar duhet ta përmirësojë performancën e vet, si dhe një deklaratë se dështimi për përmirësimin e performancës do të rezultojë me largim nga puna pa asnjë paralajmërim të mëtejme me shkrim.

Marrëveshja e Partneritetit Publiko-Privat për Operim dhe Zgjerim të Aeroportit Ndërkombëtar të Prishtinës

9.18 [Përfundimi i Personelit]

“Partneri privat mund të përfundoj punësimin ose ndonjë angazhim të çfarëdo punëtori të ANP-së (i) në çdo kohë për çështjet në lidhje me ligjet, rregullat dhe rregulloret administrative dhe dekretet e aplikuara, (ii) sipas marrëveshjes së përbashkët dhe (iii) pa kufizime, pas përvjetorit të tretë (3) të hyrjes në fuqi të kësaj marrëveshje”.

Pranueshmëria e kërkesës

34. Gjykata së pari shqyrton nëse kërkesa i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe me Rregullore të punës.
35. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7, të nenit 113. [Jurisdiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, të cilët përcaktojnë:

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

36. Gjykata gjithashtu i referohet paragrafit 4, të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] të Kushtetutës, i cili përcakton:

“4. Të drejtat dhe liritë themelore të parashikuara në Kushtetutë, vlejné edhe për personat juridikë, për aq sa janë të zbatueshme”.

37. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës ka të drejtë të parashtojë ankesë kushtetuese, duke iu referuar të drejtave që vlejné për individë, por edhe për persona juridikë (shih rastin e Gjykatës Kushtetuese nr. KI41/09, parashtruesi i kërkesës: *Universiteti AAB-RIINVEST L.L.C.*, Aktvendim për papranueshmëri, i 3 shkurtit 2010, paragrafi 14).
38. Në vazhdim, Gjykata shqyrton nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, siç përcaktohet në Ligj. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet neneve 47 [Kërkesa Individuale], 48 [Saktësimi i kërkesës] dhe 49 [Afatet] të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 47
[Kërkesa Individuale]

“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tij individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.

2. Individ i mund ta ngritë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të këtë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

Neni 48
[Saktësimi i kërkesës]

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësojë saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.

Neni 49
[Afatet]

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor [...]”.

39. Sa i përket përmbushjes së këtyre kriterëve, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar, e cila konteston një akt të një autoriteti publik, pas shterimit të të gjitha mjeteve juridike. Parashtruesi i kërkesës i ka sqaruar të drejtat dhe liritë që pretendon se i janë shkelur me vendimet e cekura, në pajtim

me kushtet nga neni 48 i Ligjit dhe e dorëzoi kërkesën në pajtim me afatin e përcaktuar në nenin 49 të Ligjit.

40. Megjithatë, Gjykata duhet të vlerësojë më tej nëse janë plotësuar kriteret e parapara në rregullin 39 [Kriteret e pranueshmërisë] të Rregullores së punës, duke përfshirë kushtin që kërkesa të mos jetë qartazi e pabazuar. Kështu, rregulli 39 (2) i Rregullores së punës, përcakton se:

“(2) Gjykata mund ta konsiderojë kërkesën të papranueshme, nëse kërkesa është qartazi e pabazuar, sepse parashtruesi nuk dëshmon dhe nuk mbështetë në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij”.

41. Fillimisht, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës pretendon se i është shkelur e drejta e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm e garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, për shkak se vendimet e gjykatave të rregullta nuk janë arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme, ndërsa shkeljet e të drejtave të tjera të garantuara me Kushtetutë dhe KEDNJ parashtruesi i paraqet si pasojë e shkeljes të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm.
42. Parashtruesi i kërkesës në thelb e arsyeton kërkesën e tij duke përsëritur të njëjtat pretendime që ai kishte paraqitur edhe para gjykatave të rregullta, e të cilat kanë të bëjnë me aplikimin e gabuar e së drejtës materiale, duke theksuar se vendimet e gjykatave të rregullta nuk kanë arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme lidhur me veprimin e parashtruesit që të ndërpriste me njoftim punën provuese sipas nenit 3 të Kontratës së Punës dhe nenit 15 të Ligjit të Punës.
43. Duke i adresuar pretendimet e parashtruesit të kërkesës, së pari, Gjykata vëren se pretendimet e parashtruesit në gjykatat e rregullta lidheshin me aplikimin e të drejtës materiale lidhur me njoftimin për ndërprerjen e punës provuese të punësuarës SH. D.
44. Gjykata rikujton se lidhur me këtë pikë, gjykatat e rregullta, i sqaruan parashtruesit se nuk mund të ndërpresë marrëdhënien e punës sipas nenit 3 të Kontratës së Punës dhe nenit 15 të Ligjit të Punës, për arsye se e punësuarja ka qenë në marrëdhënie pune rreth 6 (gjashtë) vite. Gjykata Supreme, më tej, duke mbështetur arsyet e dhëna nga gjykatat më të ulëta kishte arsyetuar se “[...] Periudha provuese për një vend të punës me punëdhënësin parashihet kur marrëdhënia e punës themelohet për herë të parë, ndërsa paditësja në rastin konkret në të njëjtin vend të punës si sekretare e kompanisë kishte punuar rreth 6 vite”.
45. Së dyti, lidhur me pretendimin e parashtruesit se është dëmtuar financiarisht sepse është detyruar të kompensojë të punësuarën, Gjykata vëren se Gjykata Supreme kishte dhënë arsyet duke theksuar se “Në të drejtën detyrimore ekziston parimi i përgjithshëm i përfshirë në dispozitën e nenit 16 të LMD-së sipas të cilit “çdo njeri është i detyruar të përmbahet nga veprimet me të cilat tjetrit mund t’i shkaktohet dëmi”. Çështja e shpërblimit të dëmit është e rregulluar me dispozitat e neneve 154-209 të LMD-së, të cilat kanë karakter materialo-juridik, për të cilat Gjykata kujdeset ex officio, sipas detyrës zyrtare, pavarësisht a u referohen palët atyre apo jo me rastin e realizimit të mbrojtjes

së të drejtave dhe interesave të tyre. [...] Në përputhje me [këto dispozita] e punësuar ka të drejtën e shpërblimit të dëmit, në lartësi të fitimit të humbur [...]”.

46. Bazuar në sa më sipër, Gjykata konstaton se gjykatat e rregullta kishin marrë parasysh pretendimet e parashtruesit të kërkesës, duke i sqaruar atij se pse nuk mund të aplikohet neni 3 i Kontratës së Punës dhe neni 15 i Ligjit të Punës në rastin konkret, dhe pse sipas dispozitave të LMD-së të punësuarës SH. D. duhet t'i paguhet kompensimi përkatës.
47. Gjykata përsërit në radhë të parë se nuk është funksioni i saj të merret me gabimet që lidhen me gjendjen faktike apo me aplikimin e gabuar e të drejtës, që pretendohet të jenë kryer nga gjykatat e rregullta, përveç nëse gabimet dhe aplikimi i gabuar i së drejtës nuk janë të tillë sa të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë të jenë shkelur (shih rastin e GJEDNJ-së, *Garcia Ruiz kundër Spanjës* [DHM], nr. 30544/96, paragrafi 28).
48. Gjithsesi, gjykatat e rregullta në radhë të parë janë të detyruara të zgjidhnin problemin e interpretimit të rregulloreve ligjore të vendit. Kjo veçanërisht ka të bëjë me interpretimin e rregullave të natyrës procedurale nga gjykatat (shih rastin e GJEDNJ-së, *Pekinel kundër Turqisë*, nr. 9939/02, i 18 marsit 2008, paragrafi 53). Roli i Gjykatës është vetëm të përcaktojë nëse efektet e interpretimit të tillë janë në pajtim me Kushtetutën në tërësi dhe me parimin e sigurisë juridike, të garantuar veçanërisht me nenin 6 të KEDNJ-së.
49. Gjykata përsërit se neni 6 i KEDNJ-së dhe neni 31 i Kushtetutës obligojnë gjykatat që të argumentojnë arsyet për aktgjykimet e tyre, por kjo nuk mund të kuptohet si obligim i gjykatës për të dhënë përgjigje të detajuar për çdo argument të parashtruesit (shih, rastin e GJEDNJ-së, *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykim i 19 prillit 1994, paragrafi 61). Shkalla në të cilën Gjykata do të përmbushë obligimin për t'i argumentuar arsyet mund të ndryshojë sipas natyrës së vendimit. Atëherë gjithashtu duhet të merret parasysh, *inter alia*, se shumëllojshmëria e parashtresave të paraqitura nga palët në procedurë mund të rezultojë me atë që gjykatat të japin mendime dhe përfundime të ndryshme juridike gjatë hartimit të aktgjykimeve. Prandaj, çështja nëse gjykata e ka përmbushur obligimin për të argumentuar arsyet për vendimin e saj, i cili rrjedh nga neni 6 i Konventës, mund të përcaktohet vetëm në dritën e rrethanave të secilit rast individual.
50. Gjykata rrjedhimisht konstaton se parashtruesi i kërkesës i ka pasur përfitimet e procedurës kontradiktore; ai ka pasur mundësi që në fazat e ndryshme të procedurës, t'i paraqesë pretendimet dhe provat të cilat i ka konsideruar si të rëndësishme për rastin e tij, e ka pasur mundësinë për t'i kundërshtuar në mënyrë efektive pretendimet dhe provat e paraqitura nga pala kundërshtare, gjykatat e rregullta i kanë dëgjuar dhe shqyrtuar të gjitha pretendimet e tij, të cilat, shikuar objektivisht, kanë qenë të rëndësishme për zgjidhjen e lëndës, arsyet faktike dhe juridike për vendimin e kundërshtuar janë paraqitur në detaje, prandaj, procedura, shikuar në tërësi, ishte e drejtë (shih, *mutatis mutandis*, Aktgjykimin e GJEDNJ-së të 21 janarit 1999, *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, cituar më lart, paragrafët 29 dhe 30).

51. Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se e drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, e garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, nuk është shkelur me vendimet e autoriteteve publike.
52. Duke pasur parasysh se parashtruesi i kërkesës nuk arriti të paraqesë prova, fakte dhe argumente që tregojnë se procedurat në gjykatat e rregullta e kishin shkelur të drejtën e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata nuk do të merret me shqyrtimin e pretendimeve të mëtejshme të parashtruesit të kërkesës për shkak se shkeljet e të drejtave të tjera të garantuara me nenet 24, 32 dhe 46 të Kushtetutës, si dhe me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, nga parashtruesi i kërkesës paraqiten si pasojë e shkeljes të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm.
53. Gjykata rikujton se fakti i thjeshtë se parashtruesi i kërkesës nuk është i kënaqur me rezultatin e vendimeve të Gjykatës Supreme apo përmendja e neneve të Kushtetutës, nuk është e mjaftueshme për të ndërtuar një pretendim për shkelje kushtetuese. Kur pretendohen shkelje të tilla të Kushtetutës, parashtruesit e kërkesës duhet të sigurojnë pretendime të arsyetuara dhe argumente bindëse (shih, *mutatis mutandis*, rastin e Gjykatës Kushtetuese KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, Aktvendim për papranueshmëri, i 10 shkurtit 2015, paragrafi 33).
54. Rrjedhimisht, kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe duhet të deklarohet e papranueshme në pajtim me rregullin 39 (2) të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të nenit 113.7 të Kushtetutës, dhe rregullit 39 (2) të Rregullores së punës, më 20 qershor 2019, njëzëri

VENDOS

- I. TË DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TË PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Radomir Laban

Radomir Laban

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi

Arta Rama-Hajrizi